

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Marie Turkové v právní věci žalobce: **S. M.**, zast. Mgr. Milanem Honzejkem, advokátem, se sídlem Hrnčířská 2985, Česká Lípa, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci ze dne 28. 4. 2008, č. j. 63 Cad 45/2007 - 30,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Zástupci žalobce Mgr. Milanu Honzejkovi, advokátovi, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 1600 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 11. 9. 2007, č. X, zamítla Česká správa sociálního zabezpečení žádost žalobce o plný invalidní důchod pro nesplnění podmínek ustanovení § 39 zákona č. 155/1995 Sb. o důchodovém pojištění, s odůvodněním, že podle posudku Okresní správy sociálního zabezpečení Česká Lípa (dále jen OSSZ Česká Lípa) ze dne 21. 8. 2007 není plně invalidní, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti pouze o 15 %, nikoliv o zákonem požadovaných alespoň 66 %.

V podané žalobě žalobce poukázal na své zdravotní obtíže, kdy již od dětství trpěl chronickými potížemi páteře a nosil korzet v důsledku scheurmannovské choroby. V průběhu let střídavě navštěvoval lékaře, v důsledku velkých bolestí zad a hlavy dokonce i ztrácel zrak. Tento stav a příznaky trvají dodnes a situace se stále zhoršuje. Poukázal na vyšetření MUDr. K. P. ze dne 2. 5. 2007, z kterého vyplývá, že jeho stav lze hodnotit jako trvalý s předpokladem postupného zhoršení degenerativních změn. V roce 2005 utrpěl úraz kolene, byl v dlouhodobé pracovní neschopnosti a bylo mu sděleno, že noha již nikdy nebude pohyblivá tak jako dříve, a doporučeno, aby nohu šetřil a odstranil delší zátěže nohy při chůzi. S ohledem na výše uvedené skutečnosti žalobce nesouhlasí s rozhodnutím žalované a má za to, že by mu měl být přiznán plný invalidní důchod.

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, rozsudkem ze dne 28. 4. 2008, č. j. 63 Cad 45/2007 – 30, žalobu zamítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Z obsahu správního spisu, zejména ze záznamu o jednání o posouzení zdravotního stavu žalobce ze dne 21. 8. 2007 OSSZ v České Lípě zjistil, že žalovaná si vytvořila všechny podmínky pro to, aby mohla věc řádně rozhodnout. Žalobce byl tomuto jednání přítomen, měl možnost se k věci vyjádřit a posudková lékařka měla k dispozici lékařské nálezy, a to jak staršího data, tak i aktuální k období vydání napadeného rozhodnutí. Protokolací jsou zaznamenány tvrzení žalobce o rozsahu a druhu subjektivních obtíží, taktéž i medikamenty, které žalobce užívá. Krajský soud tak dospěl k závěru, že z pohledu rozsahu zjišťování podstatných skutkových okolností (zdravotního stavu žalobce s ohledem na jeho kvalifikaci) nelze žalované nic zásadního vytknout. Krajský soud si v souladu s § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., vyžádal posudek Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí České republiky v Praze (dále jen „PK MPSV“), kterým provedl důkaz při jednání dne 28. 4. 2008. Předepsal, že posudková komise, jejímž členem byl i odborný ortoped, který žalobce v průběhu jednání komise vyšetřil, čerpala z kompletního spisového materiálu, v to počítaje i obsah dokumentace praktického lékaře MUDr. K. Krajský soud shledal, že PK MPSV v posudkovém nálezu výstižně rozvádí své závěry a opírá je i o dřívější lékařské nálezy, které cituje, přičemž tato vyšetření zahrnují období let 2005 - 2008. Podle krajského soudu není sporu o tom, že žalobce trpí dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem, a to kombinovaným postižením po operaci pravého kolene po úrazu ze dne 7. 8. 2005 a vertebrogenním algickým syndromem po prodělané Scheurmannově chorobě. Rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce je vertebrogenní algický syndrom, klinicky s vyjádřeným omezením dynamiky páteře asi o polovinu, bez kořenové symptomatologie, bez oslabení svalového korzetu zádového a hýžděového svalstva. Proto PK MPSV zhodnotila míru poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti žalobce (shodně s lékařkou OSSZ v České Lípě) podle kapitoly XV, oddílu F, položky 5, písm. b) přílohy č. 2 vyhl. č. 284/1995 Sb. ve výši 10 %, přičemž s ohledem na úrazové postižení zvýšila tuto hodnotu podle § 6 odst. 4 cit. vyhlášky o 5 % na celkových 15 %. Nejedná se tudíž o postižení, které by svou závažností s přihlédnutím ke kvalifikaci žalobce mohlo být posouzeno jako postižení vyvolávající pokles míry schopnosti soustavné výdělečné činnosti alespoň o 66 %, jak vyžaduje § 39 odst. 1 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb. Krajský soud uzavřel, že v průběhu celého řízení nebyl předložen jediný důkaz, kterým by mohly být závěry posudkové komise zpochybněny, žalobní námitky nejsou nikterak důkazně podloženy.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel včas kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“),

kteřou doplnil - po ustanovení zástupce z řad advokátů (stěžovateli byl usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci ze dne 22. 7. 2008, č. j. 63 Cad 45/2007 – 70, pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupce Mgr. Milan Honzejek, advokát) - podáním ze dne 1. 8. 2008. Stěžovatel namítá, že při zjišťování skutkového stavu byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to ovlivnilo zákonnost a pro tuto vadu měl krajský soud rozhodnutí žalované zrušit. Ani v řízení před soudem nebyly objasněny otázky chybných informací, které byly prezentovány posudkovou komisí dne 21. 8. 2007 ohledně zdravotního stavu stěžovatele. Stěžovatel je toho názoru, že komise operovala s neúplnou zdravotní dokumentací (bylo mu sděleno, že jeho matka je po smrti, ač to není pravdou a že si poranění nohy způsobil v důsledku pádu na chodníku) a že tudíž vyvstávají pochybnosti o objektivnosti a zákonnosti ohodnocení jeho zdravotního postižení. Okolnost, že stěžovatel byl přítomen jednání komise nikterak neverifikuje její závěry. Podle stěžovatele stále nebylo objasněno, proč nemá nárok na vydání stejnopisu protokolu z jednání, které se z úřední povinnosti vedlo o jeho osobě. Přestože mu bylo slíbeno zaslání zápisu z jednání komise, nestalo se tak, a bylo mu pouze dne 26. 9. 2007 zasláno zamítnutí jeho žádosti o plný invalidní důchod. Namítá také, že v rozhodnutí žalované chybí odůvodnění proč právě při jeho postižení se jedná o snížení schopnosti soustavné výdělečné činnosti jen o 15 % a nikoliv o namítaných více než 66 %. S ohledem na výše uvedené navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci zrušil a věc tomuto soudu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek z hledisek uvedených v ustanovení § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody uvedenými v kasační stížnosti a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel ve své kasační stížnosti namítal explicitně kasační důvod obsažený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tedy vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost. Z obsahu kasační stížnosti lze rovněž dovodit, že se stěžovatel dovolává důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Stěžovatel totiž namítá nesprávné posouzení zdravotního stavu, které se v řízení o dávkách **důchodového** pojištění podmíněných dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu považuje za jinou vadu řízení ve smyslu cit. ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Z obsahu lékařské posudkové dokumentace Nejvyšší správní soud zjistil tyto skutečnosti: Podle záznamu o jednání OSSZ Česká Lípa ze dne 21. 8. 2007 nebyl stěžovatel uznán plně invalidní podle § 39 odst. 1 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., ani částečně invalidní podle § 44 odst. 1 a 2 téhož zákona. V posudkovém hodnocení je uvedeno, že stěžovatel trpí následky degenerativních změn na páteři a po úrazu pravého kolena. Funkčně se jedná o lehké omezení. Za posudkově nosnou diagnózu byla shledána letitá Scheurmannova nemoc. Míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti byla určena podle přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb., kapitoly XV, oddílu F, položky 5, písm. b) – 10 %. Vzhledem k dalšímu postižení zdravotního stavu byla tato hodnota navýšena o 5 % pro funkční omezení pravého kolena na celkových 15 %.

V soudním spisu je založen posudek PK MPSV v Praze ze dne 4. 3. 2008, který si vyžádal krajský soud. PK MPSV v posudku dospěla k závěru, že dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav žalobce představuje kombinované postižení po úrazu pravého kolene ze dne 7. 8. 2005 se subtotální úpravou po provedené operaci s odstraněním kovového materiálu v říjnu 2006, funkčně t. č. takřka nihil, a vertebrogením algickým syndromem v terénu prodělané Scheurmannovy nemoci. Rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce k datu vydání napadeného rozhodnutí žalované byl vertebrogení algický syndrom, klinicky s vyjádřeným omezením dynamiky páteře o asi polovinu exkurzí, bez kořenové symptomatologie, bez známek kořenové symptomatologie, bez oslabení svalového korzetu zádového a hýžděového svalstva. PK MPSV hodnotila pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti podle kapitoly XV., oddílu F, položky 5b, přílohy 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb., a stanovila jej ve výši 10 %. Vzhledem k poúrazovému postižení zvýšila hodnotu poklesu soustavné výdělečné činnosti podle § 6 odst. 4 cit. vyhlášky o 5 %; celkově tak podle PK MPSV poklesla schopnost žalobce vykonávat soustavnou výdělečnou činnost o 15 %. Podle jejího závěru spočívá negativní pracovní rekomandace v nutnosti šetření páteře od nadlimitních břemen, od celodenního stání a pochůzek, nevhodných pracovních poloh v předklonu, bez možnosti prochlazení. (Komise přitom vycházela ze zjištění, že stěžovatel je vyučen mechanikem, pracoval u různých zaměstnavatelů postupně jako údržbář, mechanik, vedoucí provozovny tepelných zdrojů, zámečnický a obchodní referent). Krajský soud vzal posudek uvedené posudkové komise za podklad pro svá skutková zjištění a právní posouzení věci a se závěry v něm uvedenými se ztotožnil.

Předmětem přezkumného soudního řízení v posuzované věci bylo rozhodnutí žalované ze dne 11. 9. 2007, jímž byla zamítnuta žádost stěžovatele o plný invalidní důchod pro **nesplnění podmínek** ustanovení § 38 zák. č. 155/1995 Sb., s odůvodněním, že stěžovatel nebyl podle rozhodnutí OSSZ v České Lípě ze dne 21. 8. 2007 plně invalidní, neboť pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti činil pouze 15 %. Jedním z předpokladů pro vznik nároku na plný invalidní důchod je existence plné invalidity pojištěnce ve smyslu § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb. Bylo tedy třeba zjistit, zda stěžovatel ke dni 11. 9. 2007 splňoval podmínky plné invalidity ve smyslu tohoto ustanovení, tj. zda pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti u něho činil nejméně 66 %, nebo zda u něho šlo o schopnost pro zdravotní postižení vykonávat soustavnou výdělečnou činnost jen za zcela mimořádných **podmínek**. Jde o otázku odbornou – medicínskou (jedná se o důchod podmíněný dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem) a rozhodnutí soudu tak závisí především na odborném lékařském posouzení. V přezkumném soudním řízení ve věcech důchodového pojištění posuzuje zdravotní stav a pracovní schopnost občanů podle § 4 odst. 2 zák. č.

582/1991 Sb., Ministerstvo práce a sociálních věcí, které za tímto účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise. Posudkové komise MPSV jsou oprávněny nejen k celkovému přezkoumání zdravotního stavu a dochované pracovní schopnosti pojištěnců, ale též k posouzení poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti i k zaujetí posudkových závěrů o plné či částečné invaliditě, jejím vzniku, trvání či zániku. Posudkové řízení je tedy specifická forma správní činnosti spočívající v posouzení zdravotního stavu občana a některých důsledků z něj vyplývajících pro oblast sociálního zabezpečení a důchodového pojištění. Jde tedy o postup posudkového orgánu, jehož hlavním obsahem je posudková činnost, která předpokládá vedle odborných lékařských znalostí i znalosti z oboru posudkového lékařství. Nicméně i tyto posudky hodnotí soud jako každý jiný důkaz podle zásad upravených v ustanovení § 77 odst. 2 s. ř. s., avšak takový posudek, který splňuje požadavek úplnosti, celistvosti a přesvědčivosti a který se vypořádává se všemi rozhodujícími skutečnostmi, bývá zpravidla rozhodujícím důkazem pro posouzení správnosti a zákonnosti přezkoumávaného rozhodnutí. Posudkový závěr by měl být náležitě zdůvodněn, aby byl přesvědčivý i pro soud, který nemá, a ani nemůže mít odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení invalidity plné či částečné závisí především.

V příloze č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb., kapitole XV., oddíl F jsou zařazeny Dorzopatie, deformující dorzopatie a spondylopatie, pod položkou 5 Scheurmannova nemoc,

- a) s těžkou poruchou funkce – s 20 % poklesem schopnosti soustavné výdělečné činnosti,
- b) po dosažení stabilizace zdravotního stav (zpravidla po pěti letech) – s 10% poklesem uvedené schopnosti.

Stěžovatel v podané kasační stížnosti namítá pochybení při zjišťování skutkového stavu a neobjasnění chybných informací, které byly prezentovány PK MPSV ohledně jeho zdravotního stavu. Je toho názoru, že komise neměla k dispozici úplnou zdravotní dokumentaci a že tudíž vyvstávají pochybnosti o objektivnosti a zákonnosti ohodnocení jeho zdravotního postižení. Vyslovil přesvědčení, že okolnost, že byl přítomen jednání komise nikterak neverifikuje její závěry. Nejvyšší správní soud tento názor stěžovatele nesdílí.

Nejvyšší správní soud se k námitce stěžovatele zabýval nejen obsahem i náležitostmi posudku PK MPSV ze dne 4. 3. 2008, ale zároveň zkoumal, zda tento posudek komplexně potvrzuje posudkové hodnocení i závěry provedené OSSZ Česká Lípa. Oba posudky shodně určily jako rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu stěžovatele Scheurmannovu nemoc. Vzhledem k poúrazovému postižení po úrazu kolene zvýšily hodnotu poklesu soustavné výdělečné činnosti podle § 6 odst. 4 cit. vyhlášky o 5 %. Toto zdravotní postižení shledané u stěžovatele bylo hodnoceno jako posudkově méně významné, což znamená, že tvořilo kontext posudkové úvahy vzhledem k rozhodující příčině nepříznivého zdravotního stavu stěžovatele. Stejný poznatek Nejvyšší správní soud získal o míře poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti, která u obou posudků činila 15%, přičemž hodnocení bylo provedeno podle stejného ustanovení přílohy č. 2 k vyhl.č. 284/1995 Sb. Posudkové hodnocení v obou případech odpovídalo ustanovení kapitoly XV., oddílu F, položky 5b, přílohy 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb., přičemž z obou posudků je zřejmé, že se v případě stěžovatele nejednalo o Scheurmannovu chorobu s těžkou poruchou

funkce, která by odůvodňovala vyšší posudkové zhodnocení dle písm. a) též položky citované přílohy, neboť stěžovatelův zdravotní stav je stabilizovaný a funkčně se jedná o lehké omezení. Nejvyšší správní soud proto shledal, že oba předmětné posudky vyznívají obsahově naprosto shodně a nejsou v nich žádné zřejmé rozpory, které by snižovaly míru jejich hodnověrnosti a přesvědčivosti.

Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že posudek PK MPSV ze dne 4. 3. 2008 je přesvědčivý, úplný a že není v rozporu s ostatními lékařskými zprávami a nálezy, obsahuje skutečnosti, z nichž vycházel a popisuje jak byly hodnoceny. Posudek vycházel z kompletní lékařské dokumentace stěžovatele a přehledně jeho zdravotního stavu při jednání komise. Posudkové hodnocení je vztaženo k diagnostikovaným onemocněním a vyrovnává se přesvědčivým způsobem s každým z nich. Rovněž i mechanismus určení rozhodujícího posudkově významného postižení provedla komise jasně a srozumitelně, přičemž zároveň i zdůvodnila, z jakých důvodů hodnotila pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti stěžovatele podle uvedené položky. V posudku je také jednoznačně uvedeno, v čem spočívají stěžovatelovy obtíže a stanovena pracovní omezení stěžovatele. Krajský soud tedy evidentně neměl důvod pochybovat o tom, že zdravotní stav stěžovatele byl náležitě odborně hodnocen. Není také pravdou, že by komise vycházela z neúplné zdravotní dokumentace, jak namítá stěžovatel.

Nejvyšší správní soud tak neshledal žádnou oporu pro to, aby mohl přisvědčit stěžovatelově námitce, že jeho zdravotní postižení dosahuje intenzity plné invalidity.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že v obsahu obou porovnaných posudků nenašel žádný relevantní rozpor, který by znamenal snížení důvěryhodnosti důkazního materiálu hodnoceného soudem jako celku a mohl by tak mít za následek jinou vadu řízení způsobující nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Zároveň považuje postup krajského soudu při dokazování za správný a dostačující ke řádnému zjištění skutkového stavu.

Námitce stěžovatele, že v rozhodnutí žalované chybí odůvodnění, proč právě při jeho postižení se jedná o snížení schopnosti soustavné výdělečné činnosti o 15 % a nikoliv o namítaných více než 66 %, Nejvyšší správní soud nepřisvědčil, neboť žalovaná v napadeném rozhodnutí výslovně odkazuje na závěr posudku OSSZ Česká Lípa ze dne 21. 8. 2007, podle kterého stěžovatelova schopnost soustavné výdělečné činnosti poklesla z důvodu nepříznivého zdravotního stavu pouze o 15 %. Z rozhodnutí žalované tak je zřejmé, jakým způsobem dospěla k závěru, že v případě stěžovatele nejsou splněny podmínky pro přiznání plného invalidního důchodu podle § 39 zákona č. 155/1995 Sb. Žádnou z námitek stěžovatele tedy nelze považovat za důvodnou. Ostatně podle přesvědčivých závěrů uvedeného posudku není stěžovatel ani částečně invalidní, neboť pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti nedosahuje ani zákonem požadovaných nejméně 33 % pro částečnou invaliditu a současně nebylo zjištěno, že by dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav ztěžoval žalobci obecné životní podmínky ve smyslu § 44 odst. 2, zák. č. 155/1995 Sb. přílohy č. 4 k vyhl. č. 284/1995 Sb.

Nejvyšší správní soud z těchto důvodů dospěl k závěru, že rozsudek krajského soudu netrpí vadami uvedenými v § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. Kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Odměna zástupci stěžovatele, který mu byl k jeho žádosti ustanoven usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci ze dne 22. 7. 2008, č. j. 63 Cad 45/2007 - 70, byla určena za dva úkony právní pomoci po 500 Kč - příprava a převzetí zastoupení, písemné podání doplnění kasační stížnosti - § 9 odst. 2 a odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., (sazba mimosmluvní odměny činí ve věcech důchodového pojištění pouze částku 1000 Kč, takže odměna za úkon činí 500 Kč), k čemuž je nutno přičíst náhradu hotových výdajů podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky v celkové výši 600 Kč. Celkem tedy zástupci stěžovatele náleží 1600 Kč. Přípisem ze dne 1. 9. 2008 ustanovený advokát zdejšímu soudu sdělil, že není plátcem daně z přidané hodnoty, ustanovenému zástupci se tedy přiznává náhrada nákladů řízení v celkové výši 1600 Kč. Uvedená částka bude zástupci stěžovatele vyplacena do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. (za použití § 120 téhož zákona). Protože stěžovatel byl v řízení neúspěšný a žalovaná nemá na náhradu nákladů řízení právo ve smyslu § 60 odst. 2 s. ř. s., bylo rozhodnuto tak, že žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. března 2009

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu